Лучия Вакарино

Кошмарна нощ в музея

Илюстрации Паола Антиста

Издателство Фют

All names, characters and related indicia contained in this book, are copyright and exclusive license of Atlantyca S.p.A. in their original version. Their translated and/or adapted versions are property of Atlantyca S.p.A. All rights reserved.

© 2015 Atlantyca S.p.A., Italy
© 2021 for this Book in Bulgarian Language by Fiut Publishing
Text by Lucia Vaccarino • Illustrations by Paola Antista

Original edition published by RCS Libri S.p.A. (Fabbri Editori)
Original title: **Me, Mum & Mystery • Notte gialla al museo**

Iconographic references and photo credits: *Girls bedroom interior* (1365075) ©2012 Stephen Coburn, Used under license from Shutterstock.com, for the photo on p. 7 • ©2013 Walter Menegazzi, for the photo on p. 21 e 37 • *London, UK – 12 March, 2004: A rare view of the interior of the Sir Norman Foster designed British Museum* (214266463) ©pxl.store, Used under license from Shutterstock.com, for the photo on p. 53 • *ISTANBUL, TURKEY – SEPTEMBER 07, 2014: Istanbul Archaeology Museum on September 07, 2014 in Istanbul, Turkey* (233697730) ©saiko3p, Used under license from Shutterstock.com, for the photo on p. 69 • *Egyptian museum at Luxor Hotel, Las Vegas* (235317) ©Michael Stokes, Used under license from Shutterstock.com, for the photo on p. 87 • *PARIS, FRANCE, August 6, 2014: Ancient Egyptian antiquities in the pavilion of the Louvre Museum, Paris, France* (213759307) ©lapas77, Used under license from Shutterstock.com, for the photo on p. 103 • *Control room of the modern office* (180995624) ©zhu difeng, Used under license from Shutterstock.com, for the photo on p. 119 • *KHARGA OASIS, EGYPT – NOV 27, 2014: Interior of the Kharga Cultural Heritage Museum, Kharga, Egypt. One of the main sites of the Kharga Oasis* (238972909) ©Anton_Ivanov, Used under license from Shutterstock.com, for the photo on p. 135 e 151 • *Home office with marble and wooden desk* (258911207) ©MR. INTERIOR, Used under license from Shutterstock.com, for the photo on p. 169 • *Sculptures and arches of the Royal palace in Madrid, Spain* (274865681) ©Shchipkova Elena, Used under license from Shutterstock.com, for the photo on p. 185 • *Path through woodland, Southgate, London* (73424767) ©(Neil Lang), Used under license from Shutterstock.com, for the cover photo

International Rights © Atlantyca S.p.A., via Leopardi 8 – 20123 Milano – Italia
foreignrights@atlantyca.it – www.atlantyca.com

No part of this book may be stored, reproduced or transmitted in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopying, recording, or by any information storage and retrieval system, without written permission from the copyright holder. For information address Atlantyca S.p.A.

Кошмарна нощ в музея • Детективска агенция МАМА И АЗ
© Издателство „Фют“, 2021
Превод Нели Николова Раданова
Редактор Албена Раленкова

Тази книга е предмет на авторско и търговско право на издателя. Използването на текста, илюстрациите и оформлението без съгласието на издателя е забранено. Продаването, препродаването, заемането, наемането и пускането в обращение по друг начин, освен по начин, определен от издателя и закона, е забранено.

ISBN: 978-619-199-680-3

Пролог

Музей, пълен с египетски артефакти, но без посетители, може да бъде доста потискащо място, особено на здрачаване. Това, което през деня изглежда нормално и дори очарователо, през нощта се изпълва със заплашителна загадъчност.

„Сигурно е заради сенките“, помисли си мъжът, докато вървеше из пустите зали. Но знаеше, че лъже сам себе си, защото в това място нямаше прозорци и светлината винаги беше една и съща – синкава и студена, не много силна, за да не повреди ценните египетски експонати.

„Мракът натиска стените“, промърмори си той и мислено се поздрави за това поетично изречение. Но с удоволствие би се отказал от всяка поезия в замяна на малко спокойствие.

В ръката си стискаше лист с имейла, който секретарката на директора на музея му беше дала. Имейлът потвърждаваше записването на два класа от средното училище за учебна екскурзия в нощта на музеите.

– Само нощ на музеите ми липсваше, и то с търчащи насам-натам деца! Все едно не е достатъчно сложно всичко! – промърмори той и пъхна листа в джоба си.

Не беше от хората, които се плашат лесно, а и винаги се беше чувствал като у дома си сред мумиите и саркофазите.

От малък неистово го привличаше всичко, свързано с Древния Египет, и той винаги беше мечтал един ден да работи в музей. И сега, след като мечтата му се сбъдна, откри нещо, което го изпълваше с ужас и караше кръвта му да замръзва, а зъбите му да тракат. Беше малък предмет, на вид дори грациозен, децата и родителите с радост се застояваха пред витрината му и го оглеждаха от всички страни, но не и той. И въпреки това всяка вечер нещо неистово го теглеше натам, не можеше да не отиде и да не впие поглед в най-големия си кошмар.

Почти беше стигнал. Стори му се, че тя го чака. От три дена се държеше по странен начин...

Изчака до последния момент, преди да се изправи пред нея и да я погледне. Отново му беше обърнала гръб, както правеше от три вечера насам. Неволен вик огласи празните зали на музея.

Обяд в кутия за Емили: да купя пълнозърнест хляб

И да добавя няколко от мъфините на Рокси!

На тръгване за нощта в музея

Тези няма да ги взема...

Какво ли съм забравила?

1. Подготовка за екскурзията

– Но къде е? – ядосваше се Емили, докато ровеше в чекмеджето на шкафа. – Мамоооо! Виждала ли си пижамата ми на сини райета?

Линда надникна в стаята на дъщеря си.

– Онази, която накапа със сок от праскова ли? Сложена е за пране.

– Но как така?! – тропна Емили. – Това се случи преди една седмица! И знаеше, че днес е нощта в музея!

– Но не знаех, че искаш точно тази пижама – усмихна се майка ѝ. – Вземи пижамата с мечетата.

Емили я изгледа накриво.

– И дума да не става! – отсече тя.

– Ей, какви са тези капризи? – изненада се Линда.

– Не са капризи. Не мога да се покажа пред съучениците си с пижама на мечета. Ще ми се подиграват до края на живота ми!

Линда се засмя.

– Май наистина растеш и се променяш. По-рано изобщо не се интересуваше как изглеждаш!

– Не става дума за мода, мамо, а за оцеляване! Понякога в средното училище е мнооого трудно!

Линда тръгна решително към шкафа.

– Така! Я да видим как да ти помогнем да се справиш с това – каза тя и започна да рови сред дрехите на дъщеря си. – Тениска с дълги ръкави и подплатен памучен клин?

Емили огледа критично дрехите.

– Стават – кимна накрая тя и ги напъха на топка в раницата.

Линда понечи да каже нещо за смачкването на дрехите, но се отказа. Дъщеря ѝ и без това изглеждаше доста притеснена.

– Взе ли всичко?

– Да, мамо.

– Спалния чувал?

Емили я изгледа през рамо, сякаш да каже „разбира се, за каква ме мислиш?“.

– Кутията с храна?

– Да.

– Четка за зъби, паста за зъби и кърпа?

– Да.

– Дрехи за преобличане?

– Да.

– Хартиени носни кърпички?

– Да.

– Джапанки?

– Не, джапанките са грозни.

– И с какво ще ходиш?

– С ей тези – каза Емили и нахлузи чифт ботушки с връзки и с гумени подметки като танк, развързани, за да ги обуе по-бързо.

Линда безпомощно вдигна очи към тавана. Но вместо да каже каквото и да било, попита:

– Зареди ли телефона си?

– Да – нетърпеливо отвърна Емили. Вече започваше да се изнервя от всички тези въпроси.

– Изключи интернета, така батерията ще издържи по-дълго.

– Ами ако трябва да търся информация?

– Ще попиташ учителите си или съучениците си, или екскурзоводите в музея. Няма да си сама сред нищото. Емили, отиваш в

египетския музей с класа си, не тръгваш да изследваш Сахара сама...

Емили тръсна рамене:

– Дооообре, готова съм! Тръгвам!

– Не забравяш ли нещо?

– О, да! – Емили се надигна на пръсти, за да лепне една целувка на бузата на майка си.

– Разбира се, и това, но преди това... – задържа я с усмивка Линда.

– Закуската! – плесна се по челото Емили и хукна към кухнята.

Припряно сипа солидно количество мюсли с шоколад в купа с мляко. Пърси, която беше благоволила да напусне любимото си място на рафта на библиотеката, смаяно изгледа стопанката си и се опита да пъхне муцуна в закуската.

– Не, Пърси, това не е подходящо за теб – каза Емили и дръпна купата под носа на котката.

Може би майка ѝ имаше право – защо се притеснява толкова много заради една обикновена училищна екскурзия? В крайна сметка Емили не беше кое да е единайсетгодишно момиче, а собственичката на детективска агенция „Райт“! Съвсем неочаквано се беше оказала на-

следничка на агенцията и на къщата на ул. „Оук Роуд“ №1 в Блосъм Крийк след загадъчното изчезване на чичо Орвил. Двете с майка ѝ дойдоха да живеят тук и само за няколко месеца се изправиха пред загадки, убийства, невероятни обири... Емили дори прекара цяла една нощ на остров по време на буря, с опасен убиец, който обикаляше на свобода! Емили се чувстваше родена да разрешава загадъчни случаи. Имаше чувството, че това е част от нея също като луничките ѝ или страстта ѝ към сладкишите.

Но училището ѝ създаваше проблеми. Не че беше лоша ученичка, даже напротив. Отношенията с връстниците ѝ обаче бяха друга работа. Нейният клас беше хубав, а и в „Б“ клас имаше много симпатични ученици, но...

– Мамо, според теб трябва ли да съм по-женствена? – попита Емили и лапна лъжица мюсли.

– И това е въпрос от момичето, което не се интересува от мода – разсмя се майка ѝ. – Изглеждаш чудесно и с дънки и суитшърт, имаш свой личен стил!

– Не питам за дрехи... – въздъхна Емили и лапна още една лъжица. – Работата е там, че аз се движа все с момчета...

– И какво от това? Джейми, Райли и Скот са чудесни приятели.

– Да, но искам да мога и с момичетата, а те си говорят все за актьори и певци, и...

– Чувстваш се малко изключена ли?

– Да. Дори не знам до кого да седна в автобуса! Другите вече са се разделили по двойки и сме нечетен брой!

– Джейми, Скот и Райли са там, нали?

– Мамо, ако по време на екскурзия седнеш в автобуса до някое момче, значи, че сте гаджета!

– А, така ли? – подсмихна се майка ѝ. – Не знаех това.

– Всички го знаят! Затова Скот ще седне до Камила, приятелката му. Джейми и Райли ще седнат заедно, тъй като са най-близки приятели открай време, и аз ще остана сама. Даже още по-зле, може да се озова до Мълчаливия, онзи съученик, който никога не говори.

Емили за миг си представи това и пребледня от ужас. Ами ако останалите си помислят, че е гадже на този безкрайно скучен мълчаливец? При тази мисъл ръката ѝ потрепна и лъжицата издрънча в празната купа.

– Освен ако Райли не пожелае да седне до теб...

– Мамо! – изстена Емили, съжалявайки за пореден път, че е споделила с майка си увлечението си по Райли.

Линда тъкмо се готвеше да отговори, когато някой почука на вратата.

– Да не е някой клиент на агенцията? – забърза към вратата Линда. – А, ти ли си – каза разочаровано тя, като видя на прага Матю със саксийка мента в ръце.

– О, какъв ентусиазъм! – ухили се той. – Исках да те изненадам, преди да отида на работа!

– Разбира се, че съм щастлива да те видя! – целуна го набързо Линда. – И... О, ментата! Благодаря! Така довечера ще мога да ти сготвя специални пълнени зеленчуци.

Емили се показа в коридора с раницата на рамо.

– Охо! Значи романтична вечеря довечера?

Майка ѝ се усмихна, а Матю се изчерви.

– Добър ден, Емили, готова ли си за екскурзията? – попита той.

– Тече драма! Емили не знае до кого да седне в автобуса – издаде я Линда.

– Мамо, престани да ми се подиграваш, това е важно! – възмути се Емили.

– Да – кимна Матю, – трябва да се внимава много с тези неща, защото ако момче седне до някое момиче в автобуса, другите ще помислят, че са сгодени. Това го знаят всички!

Емили хвърли на майка си поглед, който казваше „нали ти казах!“, и припряно изрече:

– Сега трябва да тръгвам, че закъснявам!

– Ще те закарам аз, ако искаш – предложи Матю. – Отивам да оправя цветните лехи на общината и ми е по пътя.

– Наистина ли? Благодаря! – зарадва се Емили.

– Не се притеснявай, Матю, мога и аз да я закарам – побърза да каже Линда.

– И да оставя Емили да се появи за първата си екскурзия в средното училище, придружена от майка си? Така ще я сметнат за малко момиченце, всичко го знаят!

– Ами добре, след като всички го знаят... – засмя се Линда и сви рамене.

Емили скочи в камиончето на Матю и му се усмихна признателно. В началото ревнуваше малко, че майка ѝ може да си намери годеник, но в крайна сметка таткото на Емили го нямаше вече от много години, а Матю

веднага ѝ беше станал симпатичен. А и градинарят на Блосъм Крийк се беше оказал верен съюзник при решаването на проблеми от всекидневния живот на Емили. Срамежлив по природа, той разбираше много неща, които на общителен и уверен в себе си човек като Линда въобще не му минаваха през ума.

На площадчето вече се бяха събрали почти всички. Емили благодари на Матю, взе раницата си и изскочи от камиончето. Съучениците ѝ си говореха на групички. Емили се поколеба за миг към коя група да се присъедини. Обикновено не се колебаеше и би се отправила към Джейми, Райли и Скот. Но въпросът до кого да седне в автобуса я тормозеше. А и тримата ѝ приятели се бяха пръснали в различни групички.

Емили поздрави Скот, който едва-едва ѝ кимна, потънал в очите на Камила, момичето с късо подстриганата коса.

– Взел съм шоколад с карамел – казваше ѝ той. – Ще го изядем заедно, докато пътуваме.

– О! Любимият ми шоколад – изгука Камила. – Толкова си сладък!

Емили вдигна очи към небето. И тя обичаше сладките неща, но тия двамата направо прекаляваха със захаросаните си приказки.

А Джейми си говореше с три момичета от другия клас. Двете от тях го гледаха с обожание, а третата се взираше в телефона си, без да му обръща особено внимание. Беше висока почти колкото Джейми и имаше червени коси, които се спускаха на меки вълни по раменете ѝ. Беше новата ученичка от „Б“ клас и изглеждаше напълно неподатлива на чара, който Джейми придоби, откакто го бяха определили чрез гласуване за най-готиния за годината.

– Само нея не гледа. А и тя не го гледа. Значи се харесват – чу глас зад гърба си Емили, който я накара да подскочи.

– Здравей, Райли – поздрави го тя, като полагаше неистови усилия да не се изчерви. – Да, Джейми е направо луд по Габриел – смотолеви смутено, а през ума ѝ мина, че ако Джейми седне до Габриел, може би тя щеше да се озове до Райли. Е, може и на две различни седалки, за да не им се подиграват, но биха могли да се навеждат и да си говорят през цялото време...

– Най-добре ще е Джейми да зареже веднага тази работа, защото ми обеща, че ще седим на една седалка – въздъхна Райли и Емили ми-

гом се срути от облаците, на които летеше. Тя се опита да скрие разочарованието си, но Райли и бездруго вече не я гледаше.

– Уф, искаше ми се да не ни води точно той на екскурзия – добави момчето, сочейки учителя Блум, който се приближаваше към тях с папка в ръка.

Райли и учителят Блум никак не се разбираха. Райли беше убеден, че Блум го мрази, и наистина учителят често се заяждаше с него. Особено след като бе видял Райли да го имитира през междучасието, и то по не особено ласкателен начин.

– Ученици! Може ли да замълчите за малко? Така не мога да чуя дори собствените си мисли! – викна учителят Блум и в миг глъчката се превърна в сподавен шепот. – О, благодаря ви много! Аз и г-жа Шърман ще ви придружим на тази първа екскурзия и очакваме от всички ви примерно поведение. Или няма да има други екскурзии за всичките ви следващи години в това училище. Ясно ли е?

Чуха се няколко неубедителни „да, господин учителю“, внезапно заглушени от взрив от ентусиазирани възклицания, предизвикани от пристигането на автобуса.

– Все едно говоря на стената! – ядоса се учителят. – Не тичайте, има място за всички!

Учениците наистина се бяха втурнали към автобуса, блъскаха се с лакти, за да седнат на най-хубавите места, и Емили внезапно остана сама на площадчето.

– Райт, няма ли да се качваме? – подкани я учителят Блум и това я накара да подскочи.

Емили преглътна и бавно се качи в автобуса.